

ΠΟΙΗΣΗ

(δεν είναι αρκετό που)

Eleni Sikelianos

Δεν είναι αρκετό που άνοιξαν τα μπουμπούκια. Δεν είναι αρκετό που ανεβαίνει μερικούς βαθμούς στη γη η θερμοκρασία. Ο σερβιτόρος στο πάρκο προσπαθεί να διαβάσει τη σκέψη μου. Ή μήπως είναι ο κήπος, ή μήπως το νερό, ή μήπως, ή είναι. Τα μικρά βήματα στα χαλίκια. Τότε ξαφνικά είναι άνοιξη και οι τουρίστες αρχίζουν να γεμίζουν την πόλη σαν ένα κουτί από νευρικά χέρια και πόδια. Φώναξε όσο πιο δυνατά μπορείς στην πυξίδα σου (ηλιακή), ονειρέψου το όνειρό σου στην κορυφή του λόφου της πόλης που ονειρεύτηκα πριν, καμιά φορά πάω βόλτα με το ποδήλατο. Πρώτα πηγαίνω επάνω, μετά κάτω, πολλές φορές πηγαίνω επάνω ή κάτω πάλι. Καμιά φορά είναι μια πόλη, καμιά φορά μια περιφραγμένη πόλη, καμιά φορά ένα φαρμακείο και ένα στοπ αριστερά. Όλα αυτά λιωμένα ή κατεψυγμένα. Ένας γαλακτώδης ήλιος, αδύναμος όπως μια δεκάρα. Καμιά φορά ένα παράθυρο κοιτά λοξά προς τα έξω στα χρώματα (όπως αγριοραδίκια ντυμένα στα κίτρινα), καμιά φορά πηγαίνω περπατώντας, περπατώντας για να φτάσω εκεί. Και τότε ξαφνικά είναι άνοιξη και οι τουρίστες έχουν αρχίσει να γεμίζουν τη πόλη σαν ένα κουτί με σοκολάτες (που λιώνουν), και με το που λιώνουν όλες, άντρες και γυναίκες πετάγονται απ' τα καθίσματά τους και τ' αυτοκίνητα συντρίβονται. Όλες οι φωνές της πόλης γίνονται εντονότερες, μια μανιβέλα, ένα παράφωνο κουτί. Πού πήγαν μερικές χιλιάδες δευτερόλεπτα; Περιμένοντας να συγκρουστούν.

Μετάφραση Ευτυχία Τροϊανάτου